

nedestfer og opefter. Hvis vi nu havde gjort, hvad der efter almindelige nationaløkonomiske Grundsætninger virkelig er i vor Interesse, og havde afrundet det nedestfer, saa havde vi derved opnaaet, at vi havde faaet meget smukkere systematiske Taxter, 4, 8 og 16 Ore, og vi havde samtidig, da det Andet er af mindre Betydning, opnaaet ikke at gjøre Byrden for dem, der korresponderer med Beboerne i Nordtyskland, særlig i Nordsløv, eller i det Hele taget for dem, der staa i Forbindelse med Nordsløvigerne, større end nødvendigt. Det have vi imidlertid ikke gjort, vi have ikke afrundet nedad, men opad og sat Taxten til 20 Ore, aldeles uden Grund, og man begriber virkelig ikke, hvorfor Postbestyrelsen har gjort det, medmindre den skulde være gjenemtrængt af den mærkværdige Tro, at man ved at forlange saa høie Taxter som muligt kunde skaffe det størst mulige Beløb ind i Kassen, hvilket dog er en Tro, som den, der har det mindste Begreb om nationaløkonomiske Grundsætninger, maa vide, slaar fuldstændig feil. Denne Taxt er imidlertid ikke alene til Skade for Beboerne af disse Landsdele og for os, der korresponderer med dem, men den vil ogsaa vise sig at være til Skade for det tydske Rige. Det tydske Rige har nemlig sat Taxten til 20 Pfennige, hvilket er mindre end 20 Ore, og derved kommer man til det belysende Resultat, at, naar en Mand skriver fra Tyskland til Danmark, saa betaler han mindre Porto, end naar en Mand skriver fra Danmark til Tyskland. Det er altsaa en Stat, som vi afkræve vort eget Lands Underjaatter og lægge paa deres Korrespondance med det Land, med hvilket vi staa i meget betydelig Frekvents. Det er, tror jeg, Enhver vil indrømme mig, ikke nogen økonomisk rigtig Fremgangsmaade, og det synes mig at være en noget forældet Betragtningssmaade, der har gjort sig gjældende i Postvæsenets Bestyrelse med Hensyn til dette Spørgsmaal. — Hvad Taxten for Smaapakker angaar, er denne bleven forhøiet i 1877, og den er forhøiet saaledes, at den allermindste Pakke under 1 Pd., selv fra Kolding til et Sted lidt over Grændsen, derefter kommer til at koste frankeret 72 og ufrankeret 90 Ore, det vil sige, der er blevet indført en Forhøielse af Bestatningen af Pakker over Grændsen fra Danmark til Hertugdømmerne fra for frankerede Pakker 8 Skilling og ufrankerede 12 Skilling — altsaa 16 og 25 Ore — til 72 og 90 Ore, en ganske enorm Forhøielse af Udgifterne ved Transporten af saadanne mindre Pakker. Det hervor paa, at vi dengang gik ind paa en ensartet Porto for Pakker af indtil 10 Pds. Vægt for hele Tyskland uden Hensyn til Afstanden og uden

Moderation for Grændselandene. Det er naturligt, at det for Tyskere, der importere saadanne mindre Væser her langvejsfra, er en Fordel. Det er ganske naturligt, men for de danske Beboere er det ikke nogen Fordel, thi saadanne mindre Ting exportere vi ikke til Tyskland, de gaa fra Tyskland til os. Denne mindre Forjendelsesvirksomhed bliver altsaa beskattet til Fordel for den tydske Industri, og det tyder igen paa, at man ikke har været opmærksom paa vort eget Lands Interesse ved Fastsættelsen af de nye Taxter og ved Afslutningen af den nye Konvention.

Gaa vi til en anden Side af Postvæsenets Virksomhed, Befordringsvæsenet, vil jeg blot minde om, hvorledes det gik med Kiel—Korsør Routen for nogle Aar tilbage. Denne Route blev ifølge en Konvention af 27de December 1866 fra 1ste Januar 1867 dreven af begge Stater ved Statsstibe, det vil sige, Konventionen gik ud paa, at den kunde drives af begge Stater ved Statsstibe, danske og tydske Stibe. Betingelserne, de økonomiske materielle Betingelser herfor, vare, at Udgifterne til Materiel, Mandstaf og Drift afholdtes af hver Stat for sig, og at Indtægterne deltes lige. Faktisk kom dette ikke til at gjælde, idet der i samme Konvention fandtes en Bestemmelse om, at Tyskland skulde være fri for at sætte Stibe i Fart mellem Korsør og Kiel, at dette alene skulde paahvile Danmark, imod at Tyskland derfor betalte de halve Driftsomkostninger og en Sum af 17,000 Thaler eller 51,000 tydske Mark aarlig for, at Danmark skulde sørge for Materiellets Anskaffelse. Resultatet af Konventionen viste sig i Aarenes Løb og navnlig i 1870 at være et betydeligt Tab for Danmark i pekuniær Henseende, men det er klart, at Konventionen medførte meget betydelige Fordele for Danmark i politisk og økonomisk Henseende, idet den for os hævede hele Farten i disse Farvande, Noget, som jeg tror, Regjeringen lagde megen Vægt paa, og som desuden gav vort Land hele Fortjenesten baade af Tjenesten ved Stibene og disses Forsyning med Proviant, og hvad der ellers følger med en saa udviklet Rhederiforretning som denne. Men ikke desto mindre var det i pekuniær Henseende et Tab, og dette Tab havde sin Grund i en enkelt Ting, nemlig dert, at det Tilskud, som Tyskland skulde give til Materiellets Anskaffelse, 17,000 Thaler eller 51,000 Mk., var for ringe og, navnlig eftersom Kravene til større og bedre Stibe voksede, viste sig at være saa overordentlig ringe, at det endte med, at vi havde en Underbalance paa vort Budget paa Korsør—Kiel Farten, medens Tyskland havde et lille Overskud.